

[Finansministeren.]

Aabningstale, idet det er fremhævet, at man vil beskatte den Del af Aktieselskabers Fortjeneste, der udloddes, væsentlig højere end den Del, der bliver tilbage i Selskaberne, og det vil ske efter et nyt System i saa Henseende. Jeg siger dette her for at understrege, at denne Fremgangsmaade med de 40 pCt. taget paa den almindelige Statskatteindkomst ikke vil blive en Fremgangsmaade, der anvendes fremefter. Naar jeg har anvendt Fremgangsmaaden nu, er det, fordi jeg har anset det for nødvendigt, at der hurtigt kommer Penge ind i Statskassen. Det er jo rigtigt, som det ogsaa er sagt i Dag af det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen, at Staten kun kan faa Penge enten ved at tage dem ind som Skatter eller ved at laane dem, og hvis man vil laane Pengene i Markedet, det vil sige ikke fremskaffe de Midler, der her er Tale om, ved yderligere Overtræk i Nationalbanken, hvilket i Virkeligheden vil være en Bevægelse af inflatorisk Karakter, vilde det efter min Mening være mere byrdefuldt for Erhvervslevet i Øjeblikket end Skatter.

Der har jo i den senere Tid været et meget stærkt Træk paa de disponible Midler, paa Kassebeholdningerne i Bankerne paa Grund af de store Vareindkøb, der er foregaaet, og de store Varelagre, der er tilvebragt, og jeg tror, at det baade for Obligationsmarkedet, der i Øjeblikket er stærkt trykket, og i det hele for Forholdene i Erhvervslevet vil være langt mindre heldigt, om man nu vilde gaa ud med et Laanekrav af den Beskaffenhed, der her er Tale om, fremfor at tage Beløbet som Skatter. Det vil alligevel være nødvendigt en kortere Tid at operere med løse Laan eller Overtræk, idet der selv med den Hurtighed, hvormed Skatterne her opkræves, ingen Penge kommer ind til Staten før ultimo December, da den første Rate kommer ind, medens den senere Rate indgaar ultimo Marts. Uanset denne hurtige Beskatning vil det altsaa sikkert være nødvendigt at styrke Statens Kassebeholdning en kortere Tid paa den ene eller den anden Maade. Jeg vil tro, at den mest hensigtsmæssige Maade vil være midlertidigt at udvide Grænsen for Skattekammerbeviser, der kan udstedes, og som i Øjeblikket løber paa en Maaned, noget, og jeg paa tænker at fremkomme med et Forslag i saa Henseende, men en saadan øjeblikkelig Hjælp for Kassen kan jo ikke afholde fra, at man søger disse Midler ind saa hurtigt, som der her er Tale om.

At Skattepræstationen vil volde Vanskeligheder for adskillige Mennesker, er

givet. Det er en Forstyrrelse i Budgetteringen, og de Mennesker, der har bedst Orden i Sagerne, vil maaske føle det mest besværligt, at det kommer til at ligge saadan, men som jeg allerede har sagt i Gaar, kan vi ikke regne med, at vi kan føre vor Tilværelse, have de Penge til Raadighed til Køb af Forbrugsgoder, som vi havde, før Krigen indtraadte. Man maa vænne sig til, at enhver Ting har sin Pris, og det har ogsaa den Beredskabsstyrke, de andre Foranstaltninger, der maa træffes. Midlerne maa tilvejebringes, og de maa efter min Mening tilvejebringes gennem Skatterne, fordi de ikke bundfælder sig i rentebærende Aktiver.

Selv om vi med disse Midler, der her er Tale om, kan klare indeværende Aar, melder det samme Krav om Dækning sig formodentlig ogsaa til det kommende Aar, og hvis vi arbejder os i Bagstand paa dette Omraade, ender vi let mere eller mindre ude i den letsindige Laanepolitik af inflatorisk Karakter, som man maa undgaa.

Naar man vurderer den Skala, der her er Tale om, maa man ikke glemme at regne med en mulig Forøgelse af den ordinære kommunale Beskatning, den egenkommunale Beskatning, og her er det jo for en meget væsentlig Del de mindre, de smaa Indtægter, der kommer til at holde for. Det er naturligt, at Staten i en Situation som denne i nogen Grad tager Hensyn til dette Forhold, saaledes at man for Statsskattens Vedkommende følger en anden Linie, ligger noget højere med Skattegrundlaget, end Tilfældet er i Kommunerne.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard nævnte, som han plejer, nogle Procenter for de højeste Skatteyder, Procenter, der lyder formidable, men jo slet ikke eksisterer i Virkeligheden. Det ærede Medlem føjede denne Gang til, hvad jeg er ham taknemmelig for — det plejer det ærede Medlem ellers ikke at gøre —, at disse Procenter jo i Virkeligheden kun er en Talskala, men at de reelle Procenter ligger langt lavere. Dog fik jeg det Indtryk af det ærede Medlems Tale, at han mente, at for Formueskattens Vedkommende var de Promiller, der var Tale om, reelle. Det er de jo i Virkeligheden ikke. Skatten fradrages i Indkomsten paa samme Maade som Indkomstskatten, og derved kommer den Skatteyder, som har en given Indkomst, der delvis bestaar i Renteindtægt, til at betale en lavere Skat end den Skatteyder, hvis Skat alene er Indkomstskat; det vil sige: han faar reelt gennem dette Skattefradrag et Afslag ogsaa i sin Formueskat; der betales overhovedet ikke af de